

» 24. aprila 1910. Marica hoče v Ameriko. Prijateljice ji pišejo in jo vabijo. Lahko bi živila brez nje, a Marica bo težko prav živela brez mene. Zato ji bom branila do zadnjega. Vem, da bo nekaj zamere; vem, da mi bo očitala, da jo sovražim, da ji branim do sreče — pa vseeno! Čez nekaj let bo uvidela, da sem imela prav...«

»Čez nekaj let bo spoznala, da sem imela prav.«

Danes Marica to spoznava. Hvaležna je, da ne spoznava prepozno. Spomin na blago mater ji orosi oči, in njen duh se zamisli v čase, ko je hodila ž njo po teh sobah, in z njima luč in gorkota, ljubezen in sreča.

V tem se odpro vrata. V sobo priteče njena šestletna hčerka Anica.

»Mamica, zakaj ste pa tako žalostni?«

»Spominjala sem se svoje ljube mame, ki jih ni več.«

»Pa ste žalostni? Jaz sem pa zmira vesela, kadar se vas spomnim!«

»Dokler me imaš! A ko me boš iskala nekoč po sobah in v kuhinji in na vrtu in ne vem, kje še vse...«

»O mama, tega nikoli —!« vikne Anica, skoči k mamici, jo objame in se stisne k nji.

Ne more si misliti, da bi bilo kdaj drugače, kot je danes.

Na vaškem trgu.

Dr. Jos. Lovrenčič.

Mafija Mafaja
hruške prodaja,
v raztrganem košu
jih daje po grošu.

Groši so beli,
hruške rumene;
groši so trdi,
hruške maslene.

Mafi, o mafi,
dajte mi groš,
dokler še Mafaja
ima vrhan koš!

